

paa, at Staten betaler for dem, og dem, der maa siges at være stillede saaledes, at de selv kan betale det hele. Jo mere udviklet Forsikringslovgivningen: Ulykkesforsikring, Sygeforsikring, Arbejdsløshedsforsikring, og hvilke andre Arter af Forsikring man vil tænke paa, bliver, des mere vil det være paakrævet at faa en Afgørelse af, i hvilken Udstrækning det offentlige skal bidrage til at betale Præmien. Det er det eneste, som skal afgøres; der er ikke Tale om at udelukke en eneste fra Sygekasserne ved at træffe Bestemmelser om, hvorvidt disse Grænser skal forhøjes eller nedsættes. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) fremkom med en lang Udvikling af, hvorledes det Foraaret 1913 var særlig vanskeligt at fiksere saadanne Indtægts- og Formuegrænser, fordi man ikke ved, hvordan Konjunkturerne kan forandre sig. Ja, hvis man skulde afgøre, hvem der havde Lov til at blive i Sygekasserne, kunde det ærede Medlem have i hvert Fald delvis Ret i sine Betragtninger, men det, der her er Tale om, er som sagt, om man anser en Indtægt for at være af den Størrelse, at den paagældende har Krav paa, at Staten delvis betaler for ham, og det skal vi nok kunne afgøre uden Hensyn til, om Krigen snart har Ende eller ikke. Jeg kan i det hele taget ikke se, at det i denne Henseende har noget som helst at sige, hvordan den europæiske Krigs- eller Fredssituation sandsynligvis bliver. Jeg vil gerne endnu en Gang trække Spørgsmaalet sammen til det, det i Virkeligheden er, et Spørgsmaal om Afgørelse af, hvem der skal anses for tilstrækkelig ubemidlede til, at Staten skal betale en Del af deres Præmier, og det vil man afgøre saavel fra Mindretallets som fra Flertallets Side ved at sætte bestemte Grænser. I saa Henseende er der ingen Forskel. Der er kun Forskel med Hensyn til, om det skal være lettere eller mindre let at faa dem forandret efter 5 Aars Forløb. Efter Flertallets Forslag skal Rigsdagen forandre dem, efter Mindretallets Ministeren, men det er ogsaa den hovedsagelige Forskel. Naar først Grænserne er satte, er de lige bestemte; saa kan de lige let og lige vanskeligt overskrides. Man kan ligesaa godt sætte Bekendtgørelsen i § 6 som paa et særligt Stykke Papir. Det kommer aldeles ud paa et.

Selve de Sæts, der findes i Flertallets Forslag, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg har ment at kunne slutte mig dertil. Derimod vil jeg gøre en Bemærkning om Fordelingen af Statstilskuddet. Det er blevet sagt, at man forfordelte navnlig København

ved den nye Form for Fordelingen, der her er foreslaaet. Det kommer an paa, om man mener, at det hidtilværende har været det rigtige. Hvis man finder, at der hidtil er givet København for meget, saa kan dette jo være det retfærdige; men jeg skal for øvrigt ikke blande mig deri. Jeg er enig med Ordføreren i, at det Spørgsmaal, om man skal sætte 40, 55 og 70 eller, som af Flertallet foreslaaet, 40, 50 og 60, finansielt set ikke er af saa stor Betydning. For mig har det mest at sige, at Sætserne 40, 50, 60 langt bedre svarer til, hvad vi ved Skattelovene og Lønningslovene har fastsat som betegnende Forskellen i Levevilkkaar, end Sætserne 40, 55 og 70. Jeg tror, man maa lægge meget mere Vægt herpaa, end paa om man ved den ene eller den anden Fordelingsmaade giver København lidt mere eller mindre. Jeg vil imidlertid gerne gøre opmærksom paa et Forhold, som ikke har været berørt i Forhandlingen, men som man vil kunne faa Oplysning om i et af Bilagene — jeg tror, det er Nr. 15 til Udvalgets Betænkning —, nemlig at medens der ikke er paalagt Byerne noget som helst tvungent kommunalt Tilskud; er der gennem Bestemmelsen om Frikørslen paalagt alle Landkommunerne et tvungent Tilskud til Sygekasserne, der viser sig at andrage ca. 350,000 Kr. aarligt. Vi kunde da hjælpe herpaa ved at kræve, at København og Købstæderne skal i det mindste give saa meget, som svarer til den Ydelse, man paa Landet giver gennem Frikørslerne. Efter den Opgørelse, der findes i Bilagene, drejer det sig altsaa om Naturalpræstationer omsat i Penge, og det kan ikke spille nogen større Rolle, om Værdien er sat lidt for højt eller lidt for lavt; Tallene er i hvert Fald ikke meget gale. Hvis København ydede til sine Sygekasser i Forhold til, hvad Byen vilde komme til at yde, hvis Sygekassernes Medlemmer boede ude omkring i Landkommunerne, vilde de københavnske Sygekasser, selv med de Bestemmelser, Flertallet har foreslaaet for Tilskuddet fra Kommunerne, blive særlig gunstigt stillet, og jeg ser ikke nogen Grund til, at man skal blive ved at opretholde en Ordning, hvorved man tvinger alle Landkommunerne til at yde et meget stort Tilskud i Form af Betaling for Kørsel, medens Købstæderne og navnlig København intet som helst har at yde i saa Henseende. Jeg har ikke villet undlade at gøre opmærksom paa, at der her, hvis de københavnske Sygekasser skulde findes at blive forurettet ved de Bestemmelser, der maatte blive truffet efter Flertallets Forslag, er en Udvej til at skaffe sig forøgede